

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκυκλιμμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τὰ Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια δραχμαί 1000. Έξά-
μηνα δραχ. 550. Τρίμηνη δραχ. 300. Τό φύλλον δρα. 20
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (συμφορητικά
ήπειρα, τούκ κτλ.) άνωνύμως: εἰς τὸ περιο-
δικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐ-
ριπίδου, 42 — Αθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΘΡΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἔλλ' αἰ συνδρο-
μαί ἀρχίζουν τὴν 1ην εἰσοδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 49ος

Αθήναι, 27 Ἰουνίου 1942

Έτος 64ον. — Αρ.θ. 30

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

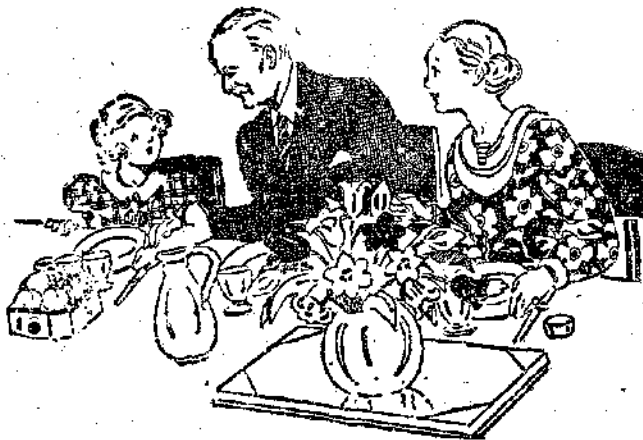
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ ΒΕΡΤΗΕ ΒΕΡΝΑΓΕ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Ἄν τὸ σῶμα της ἦταν βαρὺ, τὸ μυαλό της ὅμως ἦταν ελαφρὸ, ἐξαι-
ρητικά ελαφρὸ. Ἡ μητέρα της τῆς ἀπαγόρευε νὰ διαβάσῃ ἄλλη μέρα
ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Κυριακὴ κι' ἀπὸ τὴν
Πέμπτη, γιατί εἶχε τὴν ἰδέα πὼς
ἓνα κορίτσι, τὴν ὥρα πού δὲν ἔχει
μελέτη, πρέπει νὰ μαθαίνῃ νὰ ράβῃ
καὶ νὰ πλέκῃ. Ἡ ἀποφῆ αὐτὴ ἦταν
πολὺ σωστὴ βέβαια, μὰ ἔλα
πού τὰ χοντρά δάχτυλα τῆς
Μαλάμω ἦταν ἀδύνατο νὰ
συνεννοηθοῦν μὲ τίς βελόνες
τοῦ πλεξίματος ἢ μὲ τὴ βε-
λόνα τοῦ ραφίματος; Ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος, ὅτι βιβλίο
κι' ἂν τῆς ἔπεφε στὰ χέ-
ρια της, τὸ καταβρόχθιζε
μὲ πραγματικὴ μανία, καὶ
δὲν ἦταν ἀξία νὰ ξεχωρίσῃ
τὸ καλὸ βιβλίο ἀπὸ τὸ κα-
κό. Γι' αὐτὸ περίμενε μ' ἀ-
κράτητῃ ἀνυπαμονοσία τὴν
Πέμπτη καὶ τὴν Κυριακὴ,
τίς μόνες μέρες πού ἔνοιω-
θε στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένο
τὸν ἑαυτὸ της.

Καὶ τώρα, ἔτσι γονατι-
στὴ μπρὸς στὸ ντιβάνι της, ἐδιάβαζε
μὲ ἀληθινὴ ἀπόλαυση γιὰ δεκάτη
ίσως φορὰ «Τὸν καιρὸ τοῦ Βουλγα-
ροκτόνου», τὸ πιὸ ἀγαπημένο της
βιβλίο. Τὸ βιβλίο αὐτὸ τὴν μεθοῦσε
πραγματικὰ μὲ τὴν ἥρωϊκὴ ζωὴ
τῶν πρωταγωνιστῶν του καὶ πλημ-
μύριζε τὴν ὑπαρξὴ της μὲ τὸν πόθο
νὰ γίνῃ κι' αὐτὴ κάποια μέρα «κά-
τι». Κι' ὁ πόθος αὐτὸς τὴν κυρίευσε
σὲ τέτοιον σημεῖο, ὥστε γιὰ μιὰ στιγ-
μὴ παράτησε τὸ διάβασμα καὶ ἀ-
κούμπησε τὸ κεφάλι της ἐπάνω στὸ
χοντρὸ χαρτί τοῦ βιβλίου γιὰ ν' ἀ-
φοσιωθῇ στοὺς ρεμβασμούς της.

Ἄχ, τί ὥρα!α, ζωῆ! Νὰ μπορέ-
σῃ κανεὶς νὰ κάνῃ κάτι ἥρωϊκό καὶ
μεγάλο! Ὅταν μεγαλώσω θὰ παν-
τρευθῶ ἐνῶν ἥρωα, σὺν τὸν Κων-
σταντῖνο Κρηνίτη! Μπα, δὲν βαρυνέ-
σαι, θὰ εἶμαι πολὺ χοντρή καὶ ἀχα-
ρη καὶ κανεὶς δὲν θὰ θέλῃ νὰ μὲ
πάρῃ γυναῖκα του. Θὰ γίνω ἐγὼ ἡ ἴ-
δια ἥρωῖδα καὶ θὰ ὑπηρετήσω τὴν πα-
τρίδα μου σὺν τὴν Ἀλεξία Ἀργυρῆ.

«Σ' ἀγαπῶ πολὺ, καλὸ μου παιδί, εἶπε ὁ θεὸς Στέφανος.»

Θὰ γίνω ἐνδοξή, ὅλος ὁ κόσμος θὰ
μιλάῃ γιὰ τὴν Χρυσήδα Ἀγγελί-
δου καὶ κανεὶς δὲν θὰ μὲ φωνάζῃ
πιὰ Μαλάμω. Ὅτε θὰ μὲ κοροϊδεύ-
ουν γιὰ τὸ πάχος μου. Μὰ πρέπει νὰ
περιμένω πρῶτα νὰ μεγαλώσω, γιατί ἡ
μαμμὰ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ νὰ φήσω
τὸ σχολεῖο μου καὶ τὸ ράψιμο. Ἡ
μαμμὰ θὰ ἔλεγε: «Ἡ Μαλάμω δὲν
ἔχει μυαλό στὸ κεφάλι της. Εἶναι
σὺν νὰ ἔχῃ πέσει ἀπὸ τὰ σύννεφα.»
Πόσες φορὲς δὲν ἔχω ἀκούσει νὰ μι-
λοῦν ἔτσι γιὰ μένα. Ἄχ, πόσο θὰ ἤ-
θελα νὰ ἦμουν ὅπως ὅλος ὁ κόσμος!
Ὅστόσο ἡ Μαλάμω δὲν ἦταν ἀπὸ

τὰ κορίτσια πού κλαίγονται πολὺ
εὐκολα γιὰ τὴ μοῖρα τους. Ἐκλείσε
τὸ βιβλίο της, κάπως πολὺ δυνατὰ
γιὰ τὸ γοῦστο τῆς Διάνας πού μουρ-
μούρισε: «ὅταν εἶναι κανεὶς χον-
τρός δὲν μπορεῖ οὔτε τὸ δαχτυλάκι
του νὰ κουνήσῃ δίχως νὰ κάνῃ φα-
σαρία», καὶ πήγε νὰ βρῇ τὴν κοῦ-
κλα της, τὴν πιὸ ἀγαπημένη της φί-
λη, πού τῆς τὴν εἶχε κάνει δῶρο ὁ
θεὸς Στέφανος, ὁ νουνός της, τὴν
περασμένη Πρωτοχρονιά.

Ἡ κοῦκλα αὐτὴ ἦταν πραγματι-
κὰ ὑπέροχη. Εἶχε λεπτὸ καὶ κομψὸ
σωματάκι καὶ ἦταν ντυμέ-
νη σὺν νεράιδα. Φοροῦσε
ἓνα φόρεμα οὐρανὶ κεντη-
μένο μὲ ἀσημί. Στοὺς ὤμους
εἶχε δυὸ μικρὰς διάφανες
φτερούγες. Τὰ ξανθὰ της
μαλλιά ἦταν στεφανομένα
μ' ἓνα μικρὸ μαργαριταρέ-
νιο διάδημα. Στὰ πόδια της
φοροῦσε ἓνα ζευγάρι μικρο-
σκοπικὰ ἀσημένια γοβάκια.
Στὰ χέρια της κρατοῦσε ἓ-
να μαγικὸ ραβδάκι. Ὅσὸ-
σο ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν τί-
ποτε μπροστὰ στὸ γοητευ-
τικὸ προσωπάκι της, ἔργο
ἀληθινοῦ καλλιτέχνη. Εἶχε
μεγάλια μάτια πρᾶσινα σὺν
σμαράγδια, ἓνα μικρὸ χα-
μογελαστὸ στοματάκι, μάγουλα ἀ-
χνωρόδινα σὺν σεντέφι. Καὶ ἡ ἐκ-
φρασὴ της ἦταν ἀνεξιχνίαστη, ἔξυ-
πνη καὶ συνάμα τρυφερή, κάπως κο-
ροϊδευτικὴ καὶ ὅμως τόσο γλυκειά!

Τὸ πρῶτ' τῆς Πρωτοχρονιάς ἡ κυ-
ρία Ἀγγελίδη εἶχε βάλει στὰ χέ-
ρια τῆς κόρης της ἓνα μακρουλὸ
κουτὶ ντυμένο ἀπέξω μὲ θαλασσὶ με-
ταξωτὸ, λέγοντάς της: «Αὐτὸ εἶναι τὸ
δῶρο πού σοῦ στέλνει ὁ νουνός σου!»
Καὶ ὅταν ἡ Μαλάμω ἔλυσε τὴ χρυ-
σὴ κορδέλλα καὶ ἀνοιξὲ τὰ τριζάτα
τσιγαρόχαρτα καὶ ἀντίκρισε τὴν πεν-
τάμορφη κυρία πού τῆς χαμογελοῦσε,

έμεινε βουβή κι' άλλη σάνεκατακή.
— Δείξε το λοιπόν και σε μας! φώναξε ανυπόμονα η Λιάνα. Μπα, μια κούκλα είναι. Ο θεός Στέφανος φαντάζεται πως είσαι ακόμη μπεμπέκα. Τι τρέλλα να ξοδέψης τόσα χρήματα για ένα παιχνίδι!

— Το παιχνίδι αυτό είναι πραγματικό άριστούργημα! είπε ο κύριος Αγγελίδης Σ' οποιαδήποτε ηλικία θα έκανε ευχαρίστηση η αποκτήση κανείς ένα τέτοιο κομφοτέχνημα. Είναι ευχαριστημένη από το δώρο σου, κορούλα μου;

— Πολύ, μπαμπά, αποκρίθηκε απλά το κοριτσάκι.

— Τι παράξενο παιδί! φώναξε η κυρία Αγγελίδη. Κάθεται έτσι ακίνητη με το κουτί στα χέρια. Στην ηλικία σου θα είχα πάρει από ώρα την κούκλα στην αγκαλιά μου και θα πήδουσα από χαρά.

— Δεν σου μοιάζω, μαμμά, απάντησε η Μαλάμω με τον ίδιο ήρεμο τόνο. Αυτό το ξέρω. Είμαι όμως πολύ ευχαριστημένη. Ο θεός Στέφανος είναι πολύ καλός.

Ο Άριστειδης που καμάρωνε το δικό του δώρο, ένα ωραίο ζευγάρι κουμπιά μανικετιών, και ο Θέμης που στριφογύριζε στον άερα μια καινούργια ρακέτα του τένις, έβαλαν τα γέλια.

— Ο θεός Στέφανος είναι πολύ καλός! Αυτό βρήκε να πη έλο έλο! Μωρ' τί κορίτσι κι' αυτή η Μαλάμω!

— Αφήστε την να χαρή όπως ξέρει αυτή, είπε ο Αντώνης, πιά διορθικός από τ' αδέρφια του. Έγώ την ξέρω καλά τη Μαλάμω. Όταν είναι ευχαριστημένη, δεν λέει τίποτε. Κανένα δώρο δεν θα ταίριαζε περισσότερο στην ονειροπαρμένη αδελφή μας. Καλορίζικη η κούκλα σου, Μαλάμω, είναι πραγματικά υπέροχη. Κοίταξε τώρα να την πάρης για ύπδειγμα και να γίνης λεπτή και αϊθήρια σαν την νεράιδα σου.

Στα λόγια αυτά δλη ή αίκογένεια έγέλασε.

Ετσι μπήκε η νεράιδα - κούκλα στη ζωή της μικρούλας. Μια νεράιδα — κι' ένα κοριτσάκι πεσμένο απ' τα σύννεφα. Τι ταιριαστό ζευγάρι! Η Μαλάμω είχε αληθινή λατρεία στην κούκλα της. Άγαπούσε τόσο πολύ όλα τα ωραία πράγματα! Τη μουσική, τη ζωγραφική, τα λουλούδια, τα αιματοβαμμένα ηλιοβασιλέματα, τις αστραφώτιστες νύχτες, και περισσότερο από κάθε άλλο αγαπούσε — χωρίς βμως να το λέει σε κανένα — το φεγγαρόφωτο. Ο τό φεγγαρόφωτο της άρεσε σ' οποιαδήποτε εποχή και σ' οποιαδήποτε

μέρος, είτε όταν έλουζε με το άργυρό του φως τους δρόμους και τα σπίτια, είτε όταν μεταμόρφωνε σε φαντασμαγορία τους κήπους και τα πάρκα, είτε όταν έπέφτε στη θάλασσα και τη γέμιζε διαμάντια και ασήμια. Φυσικά δεν τολμούσε να έξομολογηθή σε κανέναν αυτή την άξυναμία της. Τ' αδέρφια της και η Λιάνα θα την κοροιδεύανε, και η μαμά της, η πάντα τόσο πρόσχαρη και ζωντανή, θ' άπορούσε πως ένα κοριτσάκι δώδεκα χρόνων είχε τόσο ρωμαντικά γούστα.

Στη νεράιδα της όμως μπορούσε να τα πη αυτά. Σ' αυτήν έλεγε άλλωστε όλα τα μυστικά της. Έτσι και τώρα η Μαλάμω άνέθηκε και κάθισε σταυροπόδι στο νεδάνι της, πήρε την κούκλα στην αγκαλιά της και άρχισε να της σιγολέη:

— Έέρεις, αγαπημένη μου νεράιδα, σήμερα έχουμε τραπέζι το νουνό μου. Είναι η πρώτη φορά που θα τον ιδώ γιατί έφυγε όταν ήμουν πολύ - πολύ μικρή. Ήη πολύ μακριά, στις Ίνδίες, για φαντάσου. Είναι πολύ πλούσιος και πολύ σοφός, και θάνατι βέβαια και πολύ καλός, αφού ξέρει κάθε φορά τί δώρο θα κάνει τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση στη χαζο - Μαλάμω που έχει πέσει από τα σύννεφα. Χαίρομαι πολύ που θα ιδώ τον θείο μου, αλλά φοβάμαι κιόλας λιγάκι. Καταλαβαίνεις, νεράιδα μου, θα με βρη άσχημη και κουτή. Λίγα κορίτσια είναι τόσο χοντρά σαν και μένα. Φρικτό πράγμα για ένα κοριτσάκι να έχη μπράτσα και γάμπες και μάγουλα τόσο φουσκωμένα...

Η μήτη μου και τα μάτια μου δεν φαίνονται σχεδόν από το πάχος, και τα μάγουλά μου είναι κόκκινα σαν ντομάτα. Και τα μαλλιά μου είναι φουντωτά και σγουρά σαν της άραπίνας. Είμαι σ' αληθεια σωστό σκιαχτρο. Φαντάζομαι πως ο θεός Στέφανος θα φρίξη όταν με ιδη και πολύ θα λυπηθή που δεν έχει τη Λιάνα για βαφτιστικιά του. Η Λιάνα είναι όμορφη, η Λιάνα έχει γούστο, ξέρει να χορεύη, ξέρει να παίξη πιάνο. Έγώ είμαι σωστό κούτσουρο!

Η Μαλάμω άναστενάξε κι' έσφιξε ακόμη πιο πολύ την κούκλα επάνω στο σκωτσέζικο φόρεμά της.

— Νεράιδα μου, αν ήσουνα αληθινή νεράιδα, θα σοβ έλεγα: Άγγιξε με το ραβδάκι σου την άμοιρη κακοφτιαγμένη Μαλάμω. Μεταμόρφωσε την σε μια σωστή Χρυσήίδα λεπτή και οβέλλα, με ρόδινο πρόσωπο, με μαλλιά κωματιστά, με ψηλές κι' άδύνατες άμπες, με άρμο-

νικές κι' επιδέξιες κινήσεις! Άχ, νεράιδα μου, έχω δυό όνειρα: να κάνω κάτι σπουδαίο και ήρωϊκό, και να γίνω και λιγάκι νόστιμη.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΛΛΑΓΗ ΕΠΟΧΗΣ

Δεν είναι τόσο, στην αλλαγή μιας εποχής, οι μεταμορφώσεις της φύσης που με συγκινούν, όσο οι αλλαγές στον έαυτό μας, τα καινούρια που μας παρουσιάζονται, τα παλιά που ξαναβρίσκουμε. Όταν οι ζέστες άρχίζουν, ή όταν το κρύο πλησιάζει, πόσο με διασκεδάζει το άνοιγμα των μπαούλων! Μυρίζει παντού ναφθαλίνη. Ξαναβρίσκουμε τα περσινά μας με καινούρια δψη, γιατί τα έξουνηθισαμε. Πόσες εκπλήξεις!

— Οβ! τόσα φουστάνια είχα και δεν τα θυμόμουν!

— Κοίταξε, η μπλουζα μου ή πράσινη φοριέται ακόμη.

— Και το κόκκινο φόρεμά μου ποδ τόσο τ' αγαπώ!

Μέσα σε λίγες μέρες γινόμαστε άλλοι άνθρωποι. Ξεκάτωμα σήμερα, αύριο ξεμανίκωμα, αντίο ζακέτες μεθαύριο. Κι' έπειτα τα καινούρια ραψίματα, το διάλεγμα των όφασμάτων, οι πρόβες...

— Πώς θα μου πηγαίνει αυτός ο γιακάς; Θα μούρχεται καλά το μπλουζάκι;

Μαζύ με τη γη μας, αλλάζουμε δψη για να όποδεχτούμε την καινούρια εποχή που θα μας έρθει.

Στολιζόμαστε όπως αυτή, μαυρίζουμε απ' τον ίδιο ήλιο που την τσουρουφλίζει. Η ποικιλία μας κάνει να βλέπουμε τη ζωή πάντα νέα.

— Ω, αλλαγή μιας εποχής, πόσες χαρές μας φέρνεις!

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ)

7

Τη δού τη σκίζουν άπονα με σφήνες πούχουν κάμει από τον ίδιο της κορμό, Κι' εκείνη πριν πεθάνει:

— Τι κι' αν με δέχονταν τα σφυριά και τα πριόνια φιδία; Μόνον οι σφήνες με πονοθν πούναι από με την ίδια!..

8

Σε λίκου νύχια ο φουκαράς ό τράγος έχει πέσει.

— Παιές μου, λίκου, πριν με φες, φλογέρα που μ' άρρσαι. Κι' ό γέρο λίκος ό κουτός άρχίζει τη φλογέρα.

Τώρα σκυλιά τον κυνηγούν π' άκουσαν από πέρα.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ

Αγαπητοί μου, ΗΤΟ τοδ Σωκράτη είναι το περίφημο και σοφώτατο «γηράσκωφει διδασκόμενος» Ναι, ως την τελευταία ημέρα της ζωής του, ό άνθρωπος, βλέποντας, άκούοντας, διαβάζοντας, μαθαίνει κάτι άγνωστο, κάτι νέο. Όσο γέρος κι' αν είναι, ακόμα κι' εκατό χρόνων. Και το νέο αυτό, το άγνωστο που μαθαίνει γέρος, είναι πολλές φορές τόσο σπουδαίο, ώστε να λυπάται, να μετανοιώνη που δεν το έμαθε πρωτότερα. Άλλά φτάνει ή ζωή κι' αυτό τοδ αιωνόβιου ανθρώπου, για να τα μάθη, ή τα ξέρη όλα: «Ο βίος βραχύς, ή τέχνη μακρά», είπε ό άλλος μεγάλος φιλόσοφος, ό γιατρός Ίπποκράτης. «Τέχνη» λέγοντας, οι άρχαιοι δεν έννοούσαν μόνο ό,τι έννοουμε μ' αυτόν τον όρο σήμερα, αλλά και την επιστήμη, και τη φιλοσοφία, κι' ό,τι υπάγεται στους δυό αυτούς μεγάλους κλάδους της γνώσης, δηλαδή τα πάντα. Και για τέτοια «τέχνη» ό βίος είναι πραγματικώς, πάρα πολύ «βραχύς»...

Μά λοιπόν απ' αυτές τις ημέρες, έδιδάξα κι' έγω, ή μάλλον φυλλομετρούσα, ένα βιβλίο ασήμαντο, έτσι από περιέργεια και για κάποιες πληροφορίες που έβρισκα σ' αυτό για τα μοναστήρια τοδ Άθωνα και τοδ πολύτιμους κώδικες των βιβλιοθηκών τους. Ήταν βιβλίο προσωπικής πολιμικής, και γι' αυτό το είπα ασήμαντο. Κάποιος από τοδ σοφούς Άθωνίτες, που μελετούν κι' εκδίδουν τοδ κώδικες, κατηγορούσε έναν άλλον καλύτερο, πως βουσελχε εκδώσει αυτός δεν ήταν άνέκδοτοι, κι' ακόμα πως τοδ είχε διαβάσει και τυπώσει στραβά. Κατά τη συνήθεια των σοφών αυτών καλογέρων, μά και πολλών λαϊκών, κεραυνοβόλοσε τον αντίζηλό του και με διάφορα ρητά από την Άγία Γραφή ή από άρχαίους συγγραφείς, που με διασκεδάσαν πολύ. Τα περισσότερα, και φυσικά τα καλύτερα, τα ήξερα. Άλλα, που δεν τα ήξερα, δεν ήταν και τίποτα σπουδαία... Κι' άξαφνα, άνάμεσα σ' αυτά τ' άγνωστα για μένα, απάντησα κι' ένα, που μ' έκαμε νάναρθήσω. Α τ βιβλίό, τί σοφό, τί αληθινό, και τί ωραία διατυπωμένο! Πώς έτυχε να μην ξέρω αυτό

το θαύμα των ρητών; Πώς έτυχε να μην το απαντήσω ποτέ, πουθενά;... Και κατά πάσα πιθανότητα — ό συγγραφέας τοδ βιβλίου δεν έχει καμιά παραπομπή — θα είναι από την Άγία Γραφή. Άλλά την Άγία Γραφή την έχω διαβάσει σχεδόν δλη. Όσοτε ή δεν θα διάβασα ποτέ και το μέρος όπου βρίσκεται αυτό το ρητό, ή θα το διάβασα σε μια ηλικία που τα πράγματα αυτά δεν μας κάνουν τόσο εντύπωση. Γιατί κι' ό νέος βέβαια μεγαλώνει «διδασκόμενος» φαίνεται όμως πως ό γέρος προσέχει την δψιμη διδασκαλία καλύτερα...

Άκούστε τώρα το ρητό: «Ο δ α ι δ μ τ ν, λ έ ι, ε τ α ν π ε ρ ι σ σ ε υ η τ ο δ ο ν ο μ α δ μ ω ν μ ε ι ζ ο ν τ ω ν ε ρ γ ω ν!». Δηλαδή: άλλοιμονό σας ετιαν κανετε ένα όνομα που σας περισσεύει, γιατί είναι μεγαλύτερο από τα έργα σας! Δυστυχία σας, όταν με τεχνάσματα, με πομποφανίες, με ρεκλάμες, αποκτάτε ένα όνομα δυσανάλογο με την πραγματική σας αξία, όταν τα έργα σας είναι πολύ μικρότερα από αυτό! Γιατί θα έρθη ημέρα που θα ξεσκεπασθήτε. «Ο άνεμος τοδ χρόνου της κριτικής, — «της τελευταίας κρίσεως» θάλεγα — θα ρίξη κάτω τη λεοντή που φορέσατε. Μεγάλο όνομα και μικρά έργα, τί δυ

στυχία! Μόνο το αντίθετο είναι ή εδτυχία: μικρό όνομα και μεγάλα έργα. Γιατί έτσι μια μέρα θα μεγαλώση και τόνομά σας. Άδιάφορο αν τότε μπορη και να μη ζήτε. Πόσα όνόματα μικρά, άγνωστα, δεν έγιναν μεγάλα, περίφημα, άθάνατα, μετά θάνατο! Και πάλι πόσα μεγάλα που δεν το αξίζαν, δεν έμίκρυναν, δεν έχάθησαν και στη ζωή!...

Οι σεμνοί, οι μετρίοφρονες, έχουν συνήθως μικρότερο όνομα απ' όσο έπρεπε ναχουν για ό την αξία έργων τους, και κάποτε περνοούν δλη τους τη ζωή στην αφάνεια, στη σκιά. Άπεναντίας οι αλαζόνες, οι κομπαστές, οι επιτήδειοι, κατορθώνουν να κάνουν όνομα μεγάλο, πασίγνωστο, και να δέχονται τιμές και δόξες, κι' όταν ακόμα τα έργα τους — τα κάθε λογής έργα — δεν έχουν την παραμικρή αξία, και τα σωρώνει κατόπι ό άνεμος της κριτικής και τοδ χρόνου. Άλλά, κύοαί δμτν δτανπερισσεύη τε όνομα δμων μειζον των έργων». Όλοι οι νέοι πρέπει να χαράξουν με χρυσά γράμματα στο νοδ τους το πάνσοφο αυτό ρητό και να το θυμούνται για πάντα, θα τοδ μάθη να είναι σεμνοί, μετρίοφρονες, και ναποβλέπουν στο να κάνουν δχι όνομα, αλλά έργα.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Που άλλου βρίσκει κανένας τέτοια πράγματα παρά στη Νέα Όρλεάνη; αποκρίθηκε ό ζωγράφος.

— Ήσουν εκεί, νομίζω, τον περασμένο χειμώνα;

— Ναι, πήγα για λίγες έβδομάδες κι' έμεινα έξη μήνες σωστούς.

— Σου άρεσε ό τόπος;

— Πολύ! Παλιά πόλη, ήσυχη, ωραία, με δικό της ρυθμό, με δικό της χρώμα... για ένα ζωγράφο είναι πηγή έμπνεύσεων άνεξάντλητη.

— Ήθελα πολύ να πάω κι' έγω, και μάλιστα πρέπει να πάω. Έχω εκεί μια ιδιοκτησία. Κάποιος από την οικογένεια μας ελχ' εγκατασταθεί στη Νέα Όρλεάνη πρό πολλών έτών, κι' είχε κάμει μάλιστα και μεγάλη περιουσία. Άλλά την έχασε σχεδόν δλη, καθώς μου είπαν, τον καιρό τοδ πολέμου. Κληρονόμο δεν άφησε κανένα, και τα υπολείμματα της περιουσίας εκείνης άνήκουν τώρα σε μένα. Είν' ένα άκίνητο που μάλλον ζημιά μου δίνει παρά κέρ-

δος. Άλλά καμιά μέρα θαποφασίσω να πάω, μήπως και κατορθώσω να το πουλήσω.

— Να πάς, θα ευχαριστηθής...

— Έφερες τίποτ' αξιόλογο από εκεί - πέρα; Μου λένε πως συχνά παρουσιάζονται λαμπρές ευκαιρίες. Μπορεί κανείς να βρη παλιά ωραία έπιπλα, καλές εικόνες...

— Πραγματικώς. Έγώ αγόρασα αυτό το παλιό γραφείο κι' αυτήν την παλιά πολυθρόνα που βλέπεις έδω. Δεν είναι ωραία;... Άλλά στη Νέα Όρλεάνη δεν βρίσκει κανείς μόνο άρχαιότητες. Ίδές έδω! Πώς σου φαίνεται αυτό το κέρινο άγαλματάκι; Δεν είναι έξοχο;

Κι' άνοιγοντας το γραφείο του, ό κ. Ένσορτ έβγαλε τον Κουασιμόδο που είχε αγοράσει τότε από τη Δέα, και τον έστησε σ' ένα μικρό περιστροφικό βάθρο, για να μπορη κανείς να τον βλέπη απ' όλες του τις πλευρές.

Ο κ. Δετράβας παρατήρησε κάμποςες στιγμές το άγαλματάκι σιωπηλός. Έπειτα είπε σιγά σά να μι-

λούσε στον εαυτό του: —Είχα έναν άδελφο που έκανε τέτοια όρασιάτα... Αυτό το αγαλματάκι μου τον θυμίζει πολύ.

Και παίρνοντας στα χέρια του τον Κουασιμόδο, τον εξέτασε με μεγαλύτερη προσοχή, και διάβασε στο βιβλίο του, χαραγμένες με μικροσκοπικά γράμματα αυτές τις τρεις λέξεις, όπως οι καλλιτέχνες συνηθίζουν να υπογράφουν τα έργα τους:

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΑ ΕΠΟΙΕΙ

—Περίεργο! έκαμε ο κ. Δετράδας. «Βικτωρ Ουγκώ» ήταν τίνομα, δηλαδή το ψευδώνυμο που είχε πάρει ο αδελφός μου, κινούμενος από τη λατρεία που είχε στο μεγάλο γάλλο ποιητή. Μπορείς να μου πής, Ένσορτ, ποιός το έκαμε αυτό;

—Μά ο πατέρας ενός από τα δυό μου μοντέλα, νά, αυτός έδω το κοριτσιού, αποκριθήκε ο ζωγράφος δείχνοντας τη Δέα της εικόνας του.

Και διηγήθηκε με λίγα λόγια στο φίλο του όσα έγνωριζε για τη Δέα και τον πατέρα της. Ο κ. Δετράδας έμεινε πάλι σιωπηλός. Κι' έπειτα, με συγκίνηση, είπε:

—Όσο σκέπτομαι, τόσο πείθομαι, πώς ο άνθρωπος που έκαμε αυτό το αγαλματάκι είναι ο ίδιος ο αδελφός μου. Έχω να τον ιδώ δέκα χρόνια και τώρα δεν ξέρω τί γίνεται. Ήταν όνειροπόλος από φυσικό του, είχε πολύ ιδιόρρυθμο χαρακτήρα, κι' από μικρός έδειχνε μεγάλη κλίση στη γλυπτική. Ο πατέρας μας ήθελε να τον σπουδάσει, αλλά ο αδελφός μου δεν είχε αρκετή θέληση και δύναμη για συστηματικές σπουδές. Και προτίμησε αυτόν τον κλάδο της τέχνης — κέρσινα αγαλματάκια — όπου με λιγώτερο κόπο μπορούσε να αναδειχθή. Φαίνεται όμως πως τελειοποιήθηκε τόσο σ' αυτό το είδος, ώστε λίγοι κηροπλάστες μπορούν να συγκριθούν με τον αδελφό μου. Εικοσιδυό χρονών παντρεύθηκε με τη βασίλισσα της αδελφής μας. Απ'αυτό το γάμο τα χάλασε με την οικογένεια. Και μιά μέρα, χωρίς ναποχαρητήση κανένα, χωρίς να πη που έσοκόπυε να έγκατασταθή, έφυγε με τη γυναίκα του για την Αμερική, κι' από τότε χάσαμε τα ίχνη του. Ο πατέρας μας, που στο τέλος είχε μαλακώσει, προσπάθησε να τον ανακαλύψη, αλλά δεν

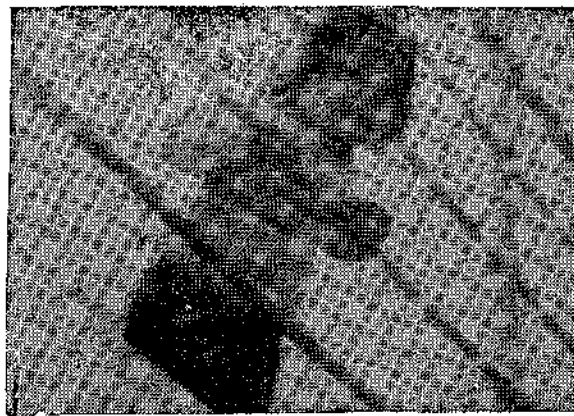
το κατόρθωσε. Κι' εγώ, άφύτου έγκυρακατάσθήκα στη Νέα Υόρκη, χάλασα τον κόσμο για να μάθω το καταρύγίδ του. Ως σήμερα, στάθηκε άδύνατο. Έλπίζω όμως τώρα, πώς αυτός ο Κουασιμόδος θα με οδηγήσει άσφαλώς.

—Βεβαίότατα, είπε ο κ. Ένσορτ. Και μένα δεν μου μένει άμφιβολία, πώς ο πατέρας της Δέας είναι ο αδελφός σου.

—Και μου λές πώς είναι φτωχός και δυστυχισμένος, ενώ εγώ, δόξα σοι ο Θεός, είμαι αρκετά πλούσιος. *Α, πρέπει να τρέξω να τον βρω. Μπορείς να μου δώσης μερικές άκόμα πληροφορίες;

—Κατοικεί στην δδόν Βιλλερέ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Στά κάγγισλα. Άνεκινώθη από τον Ήανθό Ήικρο

Δεν ξέρω τον αριθμό, αλλά δεν θα σου είναι δύσκολο να τον βρής. Μιά αγαθή μαύρη, που τη λένε Κελίνα, θα σε βοηθήσει. Άφινω πώς μπορεί να ιδής μαζί της και τη Δέα.

—Κι' αυτή που κάθεται;

—Έχει ένα υπαίθριο μαγαζάκι στη Βασιλική Λεωφόρο και πουλεί γλυκά και φρούτα.

Τις πληροφορίες αυτές ο κ. Δετράδας τις έγραψε στο σημειωματάρι του και κατόπι κοίταξε με μεγαλύτερη προσοχή την εικόνα της Δέας, άφου είχε βεβαιωθεί σχεδόν πώς ήταν άνιψιά του.

—Πολύ όμορφο κοριτσάκι, είπε. Πόσο θα όπορήθω το καίμενο!.. Μά εγώ, αν είναι πραγματικός κόρη του αδελφού μου, θα την εξασφαλίσω... Τι είναι καμιά φορά ή τύχη! Λογάριαξα να πάω στο Παρίσι, και, για ναρθω σήμερα έδω, θα πάω τώρα στη Νέα Όρλεάνη. Και το γρη-

γορώτερο, γιατί δεν βλέπω την ώρα. *Α, την έρχομένη εβδομάδα θα φύγω με το κατ' εύθειαν. Χαίρε, αγαπητέ μου φίλε!

—Σου εύχομαι κάθε έπιτυχία, αποκριθήκε ο κ. Ένσορτ. Χαίρε και καλή αντίαμωση. Άν μείνης στη Νέα Όρλεάνη ως το χειμώνα, πολύ πιθανό να συναντηθούμε και. Γιατί, αν δεν έμποδίσω τίποτα, έλπίζω ναμαστε στην πατρίδα της... Κελίνας, την έποχή που άνθίζουσι οι γιασεμίτες κι' οι πορτοκαλλιές.

—Όραία! κάτω λοιπόν από τις άνθισμένες αυτές πορτοκαλλιές θάνταμωθούμε. Και πάλι, αγαπητέ μου φίλε, καλή αντίαμωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ή κοούλα λιποθυμεί. Όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο στενοχωριόταν και νοσταλγοόσε ο Φίλιππος.

Ο κ. Ένσορτ έλεγέ πώς θα γυρίσουν στη Νέα Όρλεάνη, όχι πιά το χειμώνα, αλλά την άνοιξη. Κι' ο Μάρτης έπλησίαζε, κι' ο Φίλιππος μετροόσε τις έβδομάδες και τις ήμέρες που τον έχώριζαν από την εύτυχισμένη στιγμή που θα ξανάβλεπε την πατρίδα του.

Μιά μέρα, καθώς ο θετός του πατέρας του έκανε μάθημα ζωγραφικής στο έργαστήρι, ο μικρός σήκωσε μιά στιγμή τα μάτια του από το σχέδιο που έκανε, τον κοίταξε τρυφερά και τον ρώτησε:

—Μπαμπά, θα πάμε τώρα - γρήγρα στην Όρλεάνη; Είπαμε πώς θα φύγουμε το Μάρτη, και νά, ο Μάρτης ήρθε.

—Πολύ βιάζεσαι, του αποκριθήκε χαμογελώντας ο κ. Ένσορτ. Δεν σου άρρασι έδω; Γιατί να φύγουμε, όσο διαρκεί ο ώραιος αυτός καιρός;

—Μά... ξέρετε, μπαμπά. Τώρα θα γυρίση στην Όρλεάνη κι' ο πάτερ - Ίωσήφ, κι' ήθελα να είμαι εκεί, για να του παραδώσω τα παιδία του... Έπειτα, θέλω να τον ρωτήσω και κάτι... κάτι πολύ σπουδαίο, που συχνά το συλλογιέμαι.

—Τι πράγμα;

—Γιά τον πατέρα μου και τη μητέρα μου. Ή θεία - Άγνωνα μου είπε πώς ο πάτερ - Ίωσήφ ξέρει.

(Παράφραση από το γαλλικό) (Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ

Είναι κάμποσες μέρες τώρα από τότε, που το νιογέννητο γατάκι μας άνοιξε για πρώτη φορά τα μάτια του. Στην αρχή, το καύμενο, δεν μπορούσε καθόλου να βγή από το πανέρι που έμεινε με την καλή μας Γκριζέττα, τη μητέρα του. Δεν μπορούσε ούτε να σταθή στα πόδια του καν. Μά, σιγά-σιγά, τα κατάφερε. Τώρα, χαρωπό, πότε παίζει με την φουντωτή ουρά της μάνας του, και πότε πηγαινοέρχεται τρεχάτο στα πλακάκια της αυλής.

Μά σήμερα φαίνεται πώς είναι μιά μεγάλη γι' αυτό μέρα, ένας σημαντικός σταθμός της ζωής του. Ή γάτα, μόλις ξύπνησε το πρωί και βγήκε από το πλουταριό — εκεί είναι τα είδικαιτερα διαμερίσματά της — άρχισε με κάτι παρατεταμένα «νιάρρ... νιάρρ...» να το προσκαλή. Που θέλει να το οδηγήσει, άραγε; Και τί να του λέει, τάχα, μ' αυτά της τα νιαουρίσματα;

Το ψιφινάκι — δεν το θαφτίσαμε άκόμα — τρέχει πηδηχτό και παιχνιδιάρικο ξοπίσω της. Νά, έφτασιν στη σκάλα που άνεβάζει στο σπίτι. Ή γάτα άνέβηκε κιόλας το πρώτο σκαλοπάτι, μα το ψιφινάκι στέκεται φοβισμένο κι' άτολμο μπροστά στο ύψος του.

—Νιάρρ... νιάρρ... του λέει η Γκριζέττα. Κουράγιο, μικρό μου γατάκι. Νιάρ... νιάρ... Κάθε αρχή είναι, βέβαια δύσκολη. Μά να δεις ύστερα, όταν συνειθίσεις, πώς θα σου φαίνεται παιχνιδάκι το άνέβασμα. Νιάρρ... Στάσου, μη βιάζεσαι. Πουθενά, σε καμιά σκάλα της ζωής, δεν είν' εύκολο το άνέβασμα. Στηρίξου γερά, όσο πιό καλά μπορείς, άπάνω στο έδαφος, πριν έπιχειρήσης ν' άνέβης. Μιά ανθρώπινη παροιμία λέει πώς πρέπει πάντα να πατοόμε σε γερό σανίδι. Συγκέντρωσε τώρα όλες τις δυνάμεις σου, όλο το κουράγιο σου και πήδα. Μη φοβάσαι. Έμπρός, νιάρρ...

Το γατάκι μάζεψε το λαστιχένιο κορμάκι του κι' ύστερα... χράπ!.. πήδησε και βρέθηκε στο σκαλοπάτι. Ή γάτα με τη ροζ γλωσσίτσα της τήγλειψε πάνω στο κεφαλάκι —δειγμα της μητρικής της έκανοποίησης.

Τώρα, όμως, αυτή άνέβηκε στο δεύτερο σκαλοπάτι και, στρέφοντας το κεφάλι, του λέει:

—Νιάρρ... νιάρρ... Έμπρός λοιπόν. Δεν πιστεύω να κουράστηκες, έ; Κι' είδες πόσο εύκολο είναι; Κουράγιο, άνεβα και το δεύ-

τερο σκαλοπάτι. Νιάρρ... νιάρρ... Μπράβο! Είδες τί ώραία που τα κατάφερες πάλι; Μά τί κάνεις αυτό; Γιατί βιάστηκες ν' άνέβης και στο τρίτο; Είδες που, για να βιαστής, δεν τα κατάφερες κι' έπεσες; Μικρό μου γατάκι, είπαμε πώς είναι εύκολο το άνέβασμα, δεν είπαμε όμως πώς πρέπει έτσι έπιπόλαια να το έπιχειρούμε. Σε κάθε μας προσπάθεια ν' άνεδοόμε πιό ψηλά χρειάζεται πάντα να βάζουμε όλες μας τις δυνάμεις. Άλλοιώς, κινδυνεύουμε να γκρεμοτοσκιότουμε όλότελα, να ξαναθροόουμε καταγής, χάνοντας έτσι όλους τους προηγούμενους κόπους μας, όπως εσύ, έπιπόλαιο γατάκι, που λίγο έλειψε να πέσεις κάτω στα πλακάκια της αυλής. Μά το πάθημά σου αυτό πιστεύω να σου έγινε μάθημα. Αυτό το πράμα οι άνθρωποι το λένε «πέτρα». Μά καλύτερα είναι ή πέτρα μας να προέρχεται από ένα άδιάκοπο άνέβασμα, από μιά σταθερή πρόοδο, κι' όχι από πεσίματα και γκρεμοτοσκιήματα. Κατάλαδες;

—Νίτσι, έκαμε το ψιφινάκι με τη λεπτή κι' άδύναμη φωνάλα του, θέλοντας να πη «ναί».

—Έμπρός λοιπόν. Νιάρρ, νιάρρ... Έτσι μπράβο. Άντε τώρα ν' άνεδοόμε στο τέταρτο σκαλί... Άντε κι' έφτάσαμε στο πλατύσκαλο. Μά... για στάσου... άφου τώρα πιά κουράστηκες, τόσο μικρό που είσαι — γιατί τρέχεις έτσι; Άχ, θέ μου! τί βιαστικά που είναι τα νειάτα! Όλα με μιάς θέλουν να τα καταφέρουν. Έέχασες τις συμβουλές μου; Άχ, μικρό κι' άπειρο γατάκι! Μη ζητάς να τα έπιτύχεις όλα μεμιάς. Οι γριές γάτες, σαν και μένα, για να καταφέρουν ν' εύκολία να σκαφαλώνουν στα ψηλά και θεόρατα δέντρα ή στα κεραμίδια των πολυόροφων σπιτιών, νάξερεις τί κόπους έχουν κίμει, πόσες προσπάθειες έχουν καταβάλει, τί πίκρες έχουν δοκιμάσει... Μη βιάζεσαι, παιδί μου, τί τ' όφελος αν μπορέσεις κι' άνέβης άκόμα ένα-δυό σκαλοπάτια κι' ύστερα να σωριαστής λαχανιασμένο, εξαντλημένο, αποκαμωμένο, άδύναμο πιά για κάθε άλλη προσπάθεια; Φτάνει πιά για σήμερα. Έλα τώρα να ξεκουραστής στην άγκαλιά μου. Έλα και βύζαξε, πιές όσο γάλα θές, από τον μητρικό μου μαστό, γι' άνταμοιθή το κόπου σου. Γιατί πρέπει να ξέρεεις, χρυσό μου παιδάκι, πώς οι κόποι μας στη ζωή δεν πάνε ποτέ χαμένοι. Πάντα θάρθει μιά γλυκειά άπολαδή να τους ξεπληρώ-

σει. Τι κι' αν ή άνταμοιθή αυτή, πολλές φορές, δεν είναι όλική; Πιό όπέροχη άκόμα είναι ή ήθική, πιό ξεκουραστική, πιό ήσυχαστική είναι απ' όλες του κόσμου τις άπολαύσεις, ή συναίσθηση πώς κοπιόσαμε όσο έπρεπε κι' όσο μπορούσαμε, πώς ξεπληρώσαμε το καθήκον μας στον εαυτό μας, τον προορισμό μας στην κοινωνία.

Ή γάτα ξαπλώθηκε στον ήλιο. Το γατάκι, που δεν περίμενε δεύτερη πρόσκληση, έτρεξε κοντά της κι' άρχισε με λαίμαργια να βυζαίνει. Σε λίγο, έκανοποιημένο και χορτασμένο, αποκοιμήθηκε στη μητρική άγκαλιά.

ΦΑΝΗΣ ΚΛΕΑΝΘΗΣ

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Φεγγάρι, φεγγαράκι, Έλα στην κάμαρά μου Και χάιδεψε λιγάκι Τη μοναξιά μου... Και φώτισε, άδελφάκι, Τη σκοτεινιά μου... Δεν έχω έδω μπροστά μου Κανένα παιχνιδάκι, Πεθάναν τα όνειρά μου... Στ' άσπρο μου κρεββατάκι Μ' άπόθεσε ή χαρά μου Σαν άρρωστο παιδάκι Κι' έφυγε σαν τρελή... Φεγγάρι, φεγγαράκι, Κάν έλα έδω κοντά μου Και δός μου ένα φιλά! Μου τόπανε πώς είσαι Πονετικό πολύ... Έσόν ποόχες φωτίσι στην άμμουδιά τα βράδια Τα πρώτα βήματά μου Πλάι στην καλή μαμιά μου Που ήταν για με όλο χάρια, Και μούγες οδηγήσαι στής στέγνας την άγκάλη Τάσπρο μου καρβαδάκι Με τα ψηλά πανιά... Ήταν καλοκαιράκι Κι' ήταν γιορτή μεγάλη... Τώρα είναι χειμωνιά Στον τάφο κι' ή μητέρα Και τάσπρο καρβαδάκι Συντριμμα στη γωνιά!.. Φεγγάρι, φεγγαράκι, Πώς θέλεις να μη λυώνω Που είμαι στον πόνο μόνο Κι' είμαι άρρωστο πολύ... Άγάπα με λιγάκι, Είμαι κι' εγώ άδελφός σου, Και στείλε μου το φώς σου Σ' ένα γλυκό φιλά!..

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι δόσι: Δέν δημοσιεύεται "Αγγελία μεγαλύτερη των 13 σελίδων, και μόνον μία του καθενός εις κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Έως δέκα το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία, 20. Πέραν των δέκα λέξεων, 2 δρ. ή λέξεις με άλλα, 3 δρ. με παζά και 4 δρ. με κεφαλαία. Ο χωριστός στίχος 50. 10.

[MB' 940]

ΘΕΑΜΑΤΑ: Ξανθός: Γελοῦντας περιπέτεια, "Ασθος Λωτοῦ: Κάρμαν, Ροδοβασιλίσσα: Φουνοκοθαλασσός. Μικης Ζέτας: Σινεάκ. Έθνικόν: Ίδεώδες: Φάουσι. Μπαλβετέρε: Πυγμαλίων.

Γιός του Ψηλορείτη Κοπελιά

[MB' 941]

Ευχαριστούμε βλόδερμα το «Μεγάλο» και «Μικρό Περισκόπιο» για τον περίπατο που μας χάρισε.

Χρυσή Έλιθα - Άλκυονίς

[MB' 942]

Εισαρχόμενος στον διαπλάσασμο χαίρετώ όλους-ες ιδιαίτερως την Σεληνιώτικη παρέα της οποίας γίνομαι μέλος. Σεληνιώτικος Κολυμβητής

[MB' 943]

Εισαρχομένη στην διάπλοκη χαίρετώ όλους ους ανταλλάσσω Μ. Μυστικά. Άδεις Τζέλην Χριστοφίδου, Όδός Λερμσοῦ 20 Άθηναι (6).

[MB' 944]

Πρόμαχε της Έλευθερίας, Όλόδρσσε, λαμπερές τις εχές μου.

ΝΙΑΣ του «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[MB' 945]

Γιά να γίνεται ξεπτάρια - λύται αινιγμάτων και σταυρολέξων, προμηθευήτε το Έγχειρίδιον σταυρολέξων. Περιέχει εκτός από οδηγίες για σταυρόλεξα και πίνακα θεών, ήρώων, στρατηγών, βασιλέων φιλοσόφων, ζωών, φυτών κ.τ.λ. Πωλείται εις την διάπλοσιν ή βιβλιοπωλείον Έλευθερουδάκη ή γράφαις: Κ. Κοικιδήν, όδός Κλαομένους 2 Άθηναι μ' εσώκλειστον αντίτιμον 50 δρ.

[MB' 946]

Τζανετάνη (Χαρ.), αυτό που έκαμες δέν είναι σφωτό να περιμένω;

Δενά

[MB' 947]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ο Κεντρικός Δασεριοδός προκηρδσσε νέους διαγωνισμοδς.

1) Ποιον ζών προτιμάτε και γιατί;

2) Ένα πρόβλημα. θα δημοσιευθ στο έπόμενο.

3) Ανάπτυξαι παιγνιδίου πρωτοτύπου.

Συμμετοχή δι' Έκαστον: 20 δραχμοδ. Προθεομία 40ήμερον από δημοσιεύσασ και του προδβλήματος. Διευθνοιοδ: ΜΒ-644, διὰ τμήμα διαγωνισμδν ΚΕΝΤΡΙΚΟδ ΔΑΣΤΕΡΙΟδ «Διαπλάσασκοδ Στερεόματος»

[MB' 948]

Βοσκαροῦδι, Φιλέρημη, Μαχαραγιά θέλετε να γνωριθοῦμη;

Άδγα της Έλευθερίας

[MB' 949]

ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

Στον αγαπητδ μας φίλο, Πρόμαχο της Έλευθερίας, για τδ γιορτδ του, του στέλνομη τις πιο θερμδδ μας εχδς.

Την Κυριακή 14 Ιουνίου, κάναμη ένα περίπατο, στο Μνημειο του Φιλοπάππου. Κατρακυλήσαμε τα βράχια, παίξαμη πολλά παιγνιδια και γελάσαμε με την καρδιά μας. Όσοδς παραβρέθηκαμ, ευχαριστοῦμη δλόδερμα.

Νέο μέλοδ ή Δουλουδένια. Διαγράφονται: ή Παγρωατιώτισσα, Μιχαήλ Άγγελοδ και Ναυτίλοδ.

Σδδ υπενθυμίζομη τον Διαγωνισμδ μας άνευδδτου. Περιμένομη. - [MB-688].

[MB' 950]

Διαπλάσασκομη! Δδο γυνιστά σασ Διαπλάσασπουλα σχηματίζομη μιαν άχώριστην ΔΙΑΝΔΡΙΑΝ και σασ όπδσχομαι διι θα σδδ καταπλήξομη με τον ντόρο που θα κάμωμη στην κίνηοι.

[MB' 951]

ΣΥΛΛΟΓΟδ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

Τδ Φιλολογικό Μνημδδοιο του ΝΙΚΟΛΑΟΥ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ που όργανώσαμη έγινε στις 28 Ιουνίου - μέρα που πέρμαι κηδευτήμη - στο Νομικό Φροντιστήριο (Σόλωνοδ 72) του δικηγόρου κ. Ηλία Κρίσπη (Δάκρυ ψυχδς) που ευγανικά μδδ το πρόσφερε.

Παραβρέθηκαμ, προσκαλομένη, από το σπικητο της διάπλοσδς ή οδοαστοδδ διευθυνη της μδδ κ. Γρηγόριοδ Σενόπουλοδ, δ κ. και ή κυρία Κρ. Νατοιοδ, και αι διδδς Έλιπιδ και Άρσινδ ή Ταμπακοπουλοδ, οι συνεργάτηρη κ. Καρσνικόλα (Διλάντα) και κυρία Πλακοκεφάλου (Μυρίνη) και πολλδ διαπλάσασπουλα παλικά και τωρινά.

Μίληοαν οι:

1) Ροζελάντια: «Ο Άνθρωποδ».

2) Νίλδ: «Ο Παιδαγωγόδ».

3) Γυάλικ: «Ο Καλλιτέχνηδ».

4) Άγιδ-Ταυρομάχοδ: «Ο Παπαδόπουλοδ κ' ή Διάπλοση».

Στο τέλος ή Ρήγασσα Άνεροδοδ άπήγγειλε τα ποιήματα: «Τδ πλατάνι» της Πάνδειασ Άβραδοτου, «Ο Παπποδ» της Ροζελάντιαδ, και «Προσούχη» του Άγι.

[MB' 952]

Και παλι δδδ είμαστε! Άλήθητα κοντάφαμη να σδδ ξεχάσομη! Μδδ συχωρείτε που σδδ στερήσαμη τόσο καιροδ της πολυτήμοδ παρουσασ μασ. Έπειθδ γίνονται άταξία απόμυρικά παιθια - ήρθαμη, άν και δέν είμαστε όργανα της τάξωδ, να βάλωμη τάξη σε μυρικά πράγματα που έπηραν διαζύγιο από την τάξη!

φιλικώτατα τα ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥδ

[MB' 953]

Εναγαλιζομαιτε φωτικητοδ ΔΑΣΟΥδ των ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ που έδρασε και ιδρωδ από το ψευδώνυμο του Δασοδαιμονίου άπεφασοδ να άξασκολυθη ή: ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΔΙΔΑΓΜΑ των ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥδ».

[MB' 954]

Στον άγνωστο μου Γ. πρόσδρο Νίηηδ: Έλλάδοδ εδχομαι χρόνιοι πολλδ.

ΝΙΝΟδ

[MB' 955]

Πρόμαχε της Έλευθερίας χαροῦνομη, πολυχρονημόνοδ Λευκή Καμείλια

[MB' 956]

Γιορτάσομη την Πρωτομαγιά με γέλια και τραγούδια - και άθροδ συμμετοχή μελδων - στο Έλληνικό.

Έπαυέομη το έκδρομικό μασ ιρήμα για την Όργάνωση της έπιτυχημένηδ αυτήδ πρώτηδ του προσκδθειασ κ' ευχαριστοῦμη θερμά τον Άλην Δόδο, που τόσο ευγενικά μδδ πρόσφερε το σπίτι του.

«ΝΙΚΗ ΕΛΛΑδ» (Άθηνδν)

[MB' 957]

Πρόμαχε της Έλευθερίας, θερμώτατα, Ροζελάντια, Αίδη Άριστοῦειν Άθηναιοδ.

[MB' 958]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕδ της μικρδς τάξωδ! Περιμένω από όλεδ ένα γραμματάκι. Ίδιαιτέρω από Νιόδη, (Α.Κ.) Ξανθδ Βοσκοπουλα, Λαχανίδα. Να περιμένω: Γράφατε, Παρασκευή Ζαχαροπουλοδ, Σόρου 45. Προκομμένη Τεμπέλια

[MB' 959]

Τάποτελέματα του Διαγωνισμοδ Ποιήματοδ [MB' 370]

Πρώτα βραβείο: «Δελινό» Δεύτερο: «Την ήρα αυτή» Τρίτο: «Σβουμένο ένειρο» Τέταρτο: «Πάντα φηλώτερα ν' ανεβαίνω...»

Ευχαριστώ όλους δσοι έλαδαν μέρος. Ίδιαιτέρω συχωρητήρια στο «Δελινό» Περιμένω τις διευθίνωις για να σταίλω τα βιβλία, κ.λπ. Διευθνοή μου: Σ. Μ. Διάπλοση.

Μδδ στις διευθίνωις θα περιέχονται: το ρητό και δ τίτλοδ του καθδ κομματιοδ.

Σ. Μαράντοδ

[MB' 960]

Στων «Πρόμαχο της Έλευθερίας» τις εχδς μου.

ΦΩΤΕΙΝΟδ ΔΣΤΕΡΑδ

[MB' 961]

Πρωτομαγίνοντας στην κίνηοι χαίρετώ όλους-ες. Άνταλάσσω Μικρά Μυστικά και τραδιδικά. Άδεις Άλέξ. Άδραμίδην Άριστοτέλοδ 104. Ένταθδα.

Χουσαετοδ

[MB' 962]

Αγαπητδ μου Πρόμαχε της Έλευθερίας, για τδ γιορτδ σου, δέξομη χιλιοδ δλόδερμει εχδς, από ένα μικρό σου φίλο.

Άπειροατάκι «ΜΙΚΡΟδ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟδ»

[MB' 963]

Την Ρόδο για την εξάιοια γιορτδ που μδδ χάρισε την υπερευχαριστοῦμη.

ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ

[MB' 964]

ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑδ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗδ.

Τότσηρη σπουδαιότητοδ λόγοι επέδωλαν την διαγραφή του προέδρου Προσκωπάκι. Το Έθνικόν Ίδεώδες ανάλαδε προσωπικά την προεδρία. Ο σόλλογοδ συνεχίζει σθεναρά το όρδο του, πιστόδ στις όποχρωσείδ που άπορρέου από τις περιστάσειδ και την ήμερα της ίδρωσδ του.

[MB' 965]

Σε Διαπλάσασκή συγκέντρωση, εταν φωνάζη Γιάννη, θα σηκωθδν οι μισοι, εταν δμο φωνάζη Πρόεδροδ, θα σηκωθδν όλοι!!! Έτσι δέν είναι; Θερμή Πατριώτισσα

[MB' 966]

Φέγοντας για την Κέρκυρα, χαίρετώ δλόκληρη την παρέα κ' εδχομαι καλή άντάμωση. Ίδιαιτέρω Ροδοῦλα και την Νιόδη την αγαπητδ ξεσταθώτρια μου.

ΔΙΚΟΥΑΙΤΖΑ

[MB' 967]

Δαισργέννητη, άλληλογραφοῦμη; Φλογέρα [πάγω να πάρω πάγο];

Ροδοῦλα - Δενά

[MB' 968]

Μπαίνοντας στο θαλονάκι σου χαίρετώ όλους και όλεδ και άλληλογραφδ.

Ρόδ Τριανταφυλλάκι

[MB' 969]

ΣΥΛΛΟΓΟδ «ΑΘΗΝΑΙΟδ»

Ο διαγωνισμοδ μασ ΔΕΥΚΩΝ ΔΕΞΕΩΝ παρατείνεται ως τις 15 Ιουλίου. Περιμένω απάντηση από όλους. Τδ έπιλεκτά βραβεία αγοράσθηκαν.